

PEDERSBORG-BROMME
EN DEL AF FOLKEKIRKEN

Første søndag efter påske

(Kirken er stadig smykket af påskfestens hvide og gyldne farve)

Søndagshilsen fra Pedersborg og Bromme kirker

Da Thomas mærkede efter på vore vegne

Thomas, også kaldet Didymos, en af de tolv, havde ikke været sammen med dem, da Jesus (viste sig efter opstandelsen). De andre disciple sagde til ham: »Vi har set Herren.« Men Thomas sagde til dem: »Hvis jeg ikke ser naglemærkerne i hans hænder og stikker min finger i naglemærkerne og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke.«

Otte dage efter var hans disciple atter samlet, og Thomas var sammen med dem. Da kom Jesus, mens dørene var lukkede, og stod midt iblandt dem og sagde: »Fred være med jer!« Derpå sagde han til Thomas: »Ræk din finger frem, her er mine hænder, og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende.« Thomas svarede: »Min Herre og min Gud!« Jesus sagde til ham: »Du tror, fordi du har set mig. Salige er de, som ikke har set og dog tror.«

Læsning fra Johannesevangeliet kapitel 20, vers 24-29

Disciplen uden religiøs begavelse

Thomas kunne ikke kalde sig religiøs på den måde, at han blev indfanget af det mystiske, kendte til visioner af det guddommelige eller kunne bede sig til indsigt i Guds væsen. Thomas var anderledes nøgtern. Han stolede på de sanser og den forstand, som Gud havde givet ham. Engang hvor Jesus i omskrivende vendinger havde talt om den plads, som venter disciplene i Guds boliger, var det Thomas som havde spurgt ind til kernen: **Hvordan kan vi komme dertil, når vi ikke kender vejen?** Thomas ville have klar besked om vejen. Så skulle han nok gå den. Da der var kommet besked om Jesu gode ven, søstrene Martha og Marias bror Lazaraus' død, er det Thomas som overfor disciplene understreger: Ja, lad os gå derhen, siger Thomas.

Og selvfølgelig kan Thomas ikke tage disciplenes opstandelsesvisioner for gode varer. Jesus var død. Hans mishandlede og kolde lig var blevet lagt i graven. Den historie var slut. Han havde med egne sanser oplevet det. I hans hoved var det hele faldet på plads, og de andres religiøse indsigter og overvejelser sagde ham ikke noget. Ja, skulle han tro på Jesu opstandelse, måtte han møde Jesus med sømhuller i hænderne og det spydsår i siden, som de selv havde lugtet væsken løbe fra.

Thomas måtte have et bevis, der var ligeså håndgribeligt som den trussel fra jøderne, der gjorde det nødvendigt for de skræmte disciple at mødes i hemmelighed og holde døren til omverdenen låst. Og så står Jesus der pludselig. Han rækker sine sårede hænder frem mod Thomas. Mærk selv efter, siger Jesus.

Sådan. Thomas er ligeså prompte til at acceptere beviset, som han før var til at tvivle på dets eksistens. Med ganske få ord bekender Thomas sin tro. Som den første nogensinde kalder Thomas med den ringe religiøse begavelse Jesus for Gud. Min herre og min Gud. Nu kender han vejen, og uden dikkedarer er han villig til at gå den.

Blandt os er der naturligvis også Thomas'er. Mennesker med en lille religiøs fornemmelse, som bare vil have klarhed over tingene. Det er ikke os alle, som kan tale med om mystiske visioner og oplevelser af en Gud, som viser sig uden om menneskers konkrete liv. For alle os har Thomas mærket efter, at den er god nok. Han er vores repræsentant i discipelskaren. Han har sagt god for, at Kristus er opstanden. Thomas har givet os baggrund for bekendelsen til Jesus: Min herre og min Gud. Vi kan bede Jesus åbne vejen til Guds rige for os. Og så kan vi uden dikkedarer, sammen med Thomas gå ud begive os på den vej, som vi har fået ren besked om.

Man kan abonnere på Søndagshilsen fra Pedersborg og Bromme kirker ved at skrive "tilmeld" til LPO@km.dk